

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

4. An Confessio facta invito Sacerdoti cadat sub Sigillum? Et an laicus, qui putatur esse Sacerdos errore pœnitentis, teneatur ad Sigillum, sicut & ille, qui propè constitutus audit, quid Confessori ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

enius delictum occultum proditur, & teneri in conscientia prædictum violatoré hanc duplicem circumstantiam confiteri, scilicet duplicem quoque committit culpam lethalem, diversam speciem, qui frangit illicitè secretum naturale, quod sub iuramento feruare promisit; quia iuramentum trahit peccatum ad speciem perituri, vnde committit peccatum perituri, & peccatum iniustitiae, quæ sunt circumstantiæ diuersæ, & ita docent Ochagauia de Sacram. 3. de sigillo, q. 1. n. 4. & Kellionius in 3. p. tom. 2. q. 1. 1. art. 1. cum Fagundez p. 2. lib. 6. c. 1. n. 6. & aliis communiter.

2. Nota verò tunc committi eiusmodi peccatum à Confessario, quando volens & aduertens aliquid ex confessione reuelat: quare si quando aliquid ex ea diceret, ex inadvertentia quadam, excusari posset à peccato mortali. Vtrùm autem & tunc posset excusari à veniali, non facile dixerim. Suarez quidem asserit Confessarium aliquando posse etiam excusari ab omni veniali ex defectu voluntatis, & tunc quando reuelatio esset omnino indirecta, & ipse nullo modo aduertet. Quod neque satis probare possum; nam in primis certum videtur sufficere reuelationem indirectam, quæ aliquo modo probatur peccator ad hoc, vt quis dicatur fractor, sigilli; quare ex hoc capite non excusaretur à peccato. Præterea hoc ipso, quod Confessarius non aduertat, cum tamen teneretur, & deberet ex officio aduertere, non videtur excusandus saltem ab omni veniali, id quod etiam tandem videtur voluisse ipse Suar. ibid. in fine, admonens Confessarios ne quid tale committant ex negligentia, quod aliquo modo possit confessionem penitentis manifestare, & ita docet Onuphrius episc. de sigillo sect. 5. q. 1.

RESOL. III.

An penitens, si accedat ad confessionem sine attentione, vel proposito, Confessarius teneatur ad sigillum? Ex part. 5. tr. 1. 1. Ref. 2. 6.

§. 1. Licet penitens à principio accedat sine proposito recipiendi absolutionem, vel sine contritione & proposito emendæ, si tamen habeat animum se accusandi, vt poterit, vt aliquo modo satisfaciat Ecclesiæ, vel vt aliquo modo medelam recipiat à Sacerdote, obligat Sacerdotem ad sigillum, quia illa accusatio est saltem inchoata confessio, & ita docet Suar. in 3. p. tom. 4. disp. 3. 3. sect. 2. in fine.

2. Verùm hæc doctrina sic generaliter intellecta difficilis videtur Petro Ochagauia de Sacram. 3. de sigillo, q. 1. n. 7. vnde distinguendum esse putat. Si enim nullum sit propositum emendæ, & nullus dolor adfit in penitente, non obligabitur Confessarius ad sigillum, quia iste penitens non habet animum efficiendi confessionem sacramentalem, sed animum illudendi, vel alium similem, vel animum petendi consilium, quia confessio non est sine aliquo dolore, & sine isto animo non obligat ad sigillum. Quod si adfit aliquale propositum emendæ, & aliquis dolor, licet imperfecta sint hæc duo, & non sufficientia ad efficiendum verum Sacramentum, tunc obligat sigillum, quia penitens habet animum confitendi sacramentaliter, & alias retraherentur homines à confessione huiusmodi; quæ tamen utilis est, vt homo à Confessore instruat ad veram confessionem efficiendam. Et ita hanc sententiam cum supradicta distinctione tenet etiam Malderus tr. de sigillo, cap. 15. Reginald. 10. 1. lib. 3. c. 5. n. 66. Henric. lib. 6. c. 21. n. 3. in glossa litt. N. & Sotus in 4. dist. 18. q. 4. art. 5. cum Kellionio tom. 2. in 3. p. q. 1. 1. art. 2. dist. 2. & ibi etiam Merceros.

Tom. 1.

RESOL. IV.

An confessio facta iniuriose Sacerdoti cadat sub sigillum?

Et an laicus, qui putatur esse Sacerdos errore penitentis, teneatur ad sigillum, sicut & ille, qui prope constitutus audit, quid Confessori penitens dicat? Ex part. 5. tractat. 1. 1. Ref. 3. 4.

§. 1. Respondeo quòd si Confessarius voluntatem habuit audiendi, sed non absoluedi, obligat. Item si initio voluerit audire, sed in progressu fiat iniustus. Si autem ab initio recuset, & tamen audiatur, videtur non obligari, quia non audit vt Deus, siue vice Dei, renuit enim fungi officio sacerdotali, & ita tenet Suarez. Existimo tamen (si nihilominus penitens ei vice Dei, vt putat, sua peccata detegat) teneri propter conatum penitentis, qui tanquam vice Dei conatur ei loqui, sicut diximus teneri laicum, qui putatur esse Sacerdos errore penitentis, is enim tenetur celare peccatum, etiam si omnino iniustus audierit, sicut & ille, qui prope constitutus audit quid Confessori penitens dicat. Et ita docet Malderus, tract. de sigillo, c. 9.

Sup. hoc inf. in Ref. 36. &c.

Sup. hoc vltimo infra in Ref. 37. & in alio §. eius notationis.

RESOL. V.

An si Confessarius in aliquo casu dicat, verbi gratia, audiui Petri confessionem, vel Petri peccatum, frangat sigillum?

Et quid, si tam secreto penitens cuidam Confessario confessus sit, vt nolit sciri ab aliquo se illi esse confessum? Ex part. 5. tract. 1. 1. Ref. 4. 7.

§. 1. Respondeo affirmatiuè, & assero non posse Confessarium prædicta viurpare, quando quis ita secretè ei confessus est, vt nolit id sciri ab aliquo, vt, verbi gratia, à suo Confessario ordinario, qui eo cognito suspicaretur graue peccatum subesse, tunc enim talia dicendo violaretur sigillum, si non confessionis, saltem naturæ, ad quod confessionem audiens se astringit, aut expressè, si rogatus est à penitente, ne mentionem de ea re faceret, aut tacite si ita is latenter accessisse notatus sit, vt satisfacto ipso ostenderet se nolle sciri, quòd fuerit ei confessus. Et ita docet ex Nauarro Reginaldus tom. 1. lib. 3. c. 4. num. 54. cui adde Merceros de Sacram. 3. part. quest. 11. art. 2. sic asserentem. Licet Confessor simpliciter dicat Petrum sibi esse confessum, vel esse confessum peccata sua, non reuelat sigillum, quia hic nulla fit iniuria; non priore casu, quia omnibus fidelibus est commune; non posteriore, quia id necessariò continetur in confessione: limitat tamen hanc assertionem Nauarr. Nisi quis tam secretè cuiquam confessus sit, vt nolit sciri ab aliquo se illi esse confessum, & quia scilicet cõfiteendo extraordinario veniret in suspensionem maioris peccati, quod suum ordinarium Confessarium celare voluisset.

RESOL. VI.

An in fractione sigilli confessionis detur paritas materie.

Et an sit peccatum sacrilegi mortale reuelare vnum veniale in specie alicuius penitentis in confessione auditum, modo circumstantes nullo modo intelligant in confessione esse auditum? Ex part. 5. tr. 5. Ref. 8.

N n 3 §. 1. Respon